

HEGEDŰS ZOLTÁN:

ÉJI FÉNY

Hajnalra járnak már az órák,
A hold hajózik s ezüst zászlója leng,
az uccán lassan úsznak át a házak
s a házak közt úszik a csend.

Az ablakom lehunyt szemekkel alszik
s ha néha lobban, tüze sárga fény,
a messzeség, — mint haldoklóknak arcán
a múltó láz s a búcsúzó remény.

Ágyamban fekszem — és a lomha paplan
púposodik fölöttem, mint a hegy:
alábújok fázósan, megtörötten,
mint az, aki a földbe visszamegy.

Jaj az, akinek feje elhanyaglik
s a messzeségbe néz, hol kóborolt!
az álmait a csillagokba küldi,
a sóhaját beéri még a hold!

És ha helyett gyökér nő koponyáján,
a giliszták is elbánnak vele,
üres gödör szakad be homlokába,
két cingár csont a lába s nincs füle!

Vigyorgó szájjal szunnyad és az ínye
lesorvadt rég, kívül lóg fogsora,
keresztbe fűzték mellén száraz karját
és nem veheti széjjel már soha!

S ha hajnal felé járnak már az órák,
Így vinnog rád: holnapra ez leszel!...
A boldogság oly messze van és látod,
a sötét gond s a halál mily közel!

Hajnalra járnak már az órák,
a hold hajózik s ezüst zászlója leng,
az uccán lassan úsznak át a házak
s a házak közt úszik a csend.